

1.

Zijn bestelbus parkeerde Kars buiten het licht van de straatlantaarns. De motor zweeg, de lichten doofden, maar hij maakte geen aanstalten om uit te stappen.

‘Waar wachten we op?’

Verbaasd keek Beer de straat in. Voor wachten zag hij geen reden.

‘Nergens op,’ antwoordde Kars wat korzelig vanachter het stuur.

Met dat grote brede, licht getinte lijf van hem deed Beer zijn naam eer aan. Kars wist dat hij tijd en geld investeerde om te imponeren. Daarvoor had hij hem aangenomen. Zelf zag hij eruit alsof hij net uit zijn saaie kantoorbaantje was gestapt. Keurig gekapt en gekleed ging hij door het leven en hij droeg een bril die hij voor zijn ogen niet nodig had. Alledaags en onopvallend, zo wenste hij eruit te zien. Ach, het was allemaal een spel, maar wel een spel dat hij uiterst serieus nam.

‘Waarom stappen we dan niet uit?’

Kars negeerde de vraag.

‘Zie je die brandtrap?’ vroeg hij.

Beer keek naar het hotel iets verderop rechts van ze. Het was een behoorlijk verkrotte wijk waar ze zich ophielden. Beer had hier eigenlijk geen hotel meer verwacht. Het leek hem zo van de buitenkant een louche onderkomen. Dat paste natuurlijk helemaal bij waarom ze hier waren. Van de rode dunne neonletters die het woord hotel vormden, flikkerden de laatste twee letters. De brandtrap bevond zich opzij van het gebouw.

‘Mm,’ was zijn reactie op de vraag van Kars.

‘Die nemen we straks.’

Kars nam de tijd om de omgeving rustig in zich op te nemen. Beer gaapte. In de weekenden werd het door zijn werkzaamheden geregeld laat, maar door de week zoals nu, achtte hij juist nachtrust voor zijn lichaam van groot belang. De inspanningen in de sportschool vroegen nu eenmaal tijd voor herstel, dat werd nu gefrustreerd. Kars had het deze keer nodig geacht hem uit bed te bellen. Beer had dan ook de pest in over die stomme idioot daar in dat hotel. Wat een eikel.

‘Oké, tijd voor actie,’ zei Kars na een lange stilte. ‘Zorg jij voor het zeildoek?’

De bivakmutsen gingen op, de handschoenen aan. Kars viste zijn mobieltje uit zijn broekzak. Beer grijnsde. Hij dacht te weten waar Kars dat straks voor wilde gebruiken. Ze stapten uit de bestelbus. Om het doek te pakken opende en sloot Beer voorzichtig de achterdeur van de bus. Ieder gerucht moest worden vermeden. Via de metalen trap met zijn rasters, die ondanks dezelfde voorzichtigheid hun voetstappen licht deden galmen, bereikten ze de branddeur die zoals afgesproken op een kier stond. In de donkere gang knerpte het glas van de gebroken lamp onder hun voeten. De man had de instructies van Kars goed opgevolgd. Dat viel Beer niet tegen van die sukkel. Kars tikte zacht op de deur die meteen openging. Snel glipten ze naar binnen. De man was nerveus, het zweet parelde op zijn voorhoofd, de kleine oogjes in zijn dikke rode gezicht schoten snel heen en weer. Hij krabde aan zijn gezicht, hij had sowieso moeite zijn handen stil te houden. De vrouw lag naakt op het bed achter hem.

Dat deze idioot het met die worstvingertjes van hem op deze manier deed, was een geluk bij een ongeluk, bedacht Beer. Ze hoefden nu geen bloedsporen te verwijderen.

‘Wie is hij? Hem ken ik niet,’ merkte de man op over Beer.

‘Ik wel en daar gaat het om,’ antwoordde Kars.

‘Maar...’

Onmiddellijk snoerde Kars hem de mond.

‘Gaan we nu een potje moeilijk zitten doen? Ik denk dat het daar nu niet de tijd voor is. Of je moet alsnog willen afzien van onze hulp.’

‘Nee, nee, dat is het niet. Het is goed, het is al goed.’

Nerveus drentelde de man over de weinige vierkante meters die in dit hotelkamertje beschikbaar waren. Beer gniffelde. Hier en nu kon de idioot zijn autoriteit niet laten gelden. Opnieuw keek hij net als Kars naar de vrouw. Hij zag haar starende ogen.

‘Verdomme man,’ kon Kars niet laten op te merken.

De man zag waar ze naar keken.

‘Ja zwaar kut. Geen idee hoe dit nu weer... ik heb het nog geprobeerd maar...’

Verslagen plofte de man neer op de rand van het bed. Dat was het moment dat Kars met zijn mobieltje razendsnel een foto schoot. De man en vrouw samen in beeld.

Verontwaardigd stond de man op.

‘Hé man, dat kun je niet maken.’

‘We zijn hier niet in de rechtbank. Hier bepaal jij niet hoe we het aanpakken. Ga jij je nu maar opfrissen en aankleden,’ zei Kars rustig.

‘Toe alsjeblieft. Voor ik het wist, was ze weg.’

De man had de behoefte om uitleg te geven, begreep Beer, maar dat verhaal hoefden ze niet te horen.

‘Smoel houden, wegwezen hier,’ zei Kars.

Beer genoot. De man zag in dat hij niets in te brengen had. Hij pakte zijn rolkoffertje en verdween in de badkamer. Beer liep naar het bed en vouwde naast de dode vrouw het zeil uit, terwijl Kars haar kleren verzamelde en in een vuilniszak stopte.

Vanuit de badkamer klonk het geluid van douchestralen.

Beer keek naar de vrouw, naar haar starende, iets uitpuilende ogen waarin hij gebarsten bloedvaatjes dacht te zien. Ook de kleine rode stipjes in haar gezicht merkte hij nu op. Bij haar hals zag hij geen blauwe of rode plekken. Die had hij eigenlijk daar wel verwacht. Misschien dat die nog ontstonden. Wist hij veel. Gelukkig had hij geen ervaring op dit terrein.

‘Wat een mafketel. Is dat nou echt lekkerder?’ vroeg hij.

‘Wou je het proberen?’

‘Bij zo’n meid heb je toch geen extra kick nodig. Moet je zien man wat voor lekkers die in de aanbieding heeft. En meneer heeft flink gesnoven, zie je dat?’

Kars keek naar het bureautje. Hij zag dat er nog wat van het witte poeder lag.

‘Zonde toch?’ ging Beer door.

Hij sprak zacht.

‘Wat maakt dat nu lekker? Weet je nog, die kerel die vroeger op tv in die Kungfuserie speelde. De hoofdrol, die kerel, zo’n Chinese monnik.’

‘Carradine.’

Kars was naast Beer komen staan. Samen rolden ze de vrouw op het zeil.

‘David Carradine. Ja die. Die hebben ze naakt in een kast gevonden. Met een gordijnkoord om zijn hals. En om zijn dingens. Dood. Krikken en stikken.’

Beer grinnikte om zijn vondst. Hij wist dat als hij nerveus was zoals nu, hij praterig werd en dat Kars daar niet van hield. Maar hij kon het niet stoppen. Kars haalde tape tevoorschijn.

‘Dat je het doet voor de kick, voor jezelf, kan ik misschien nog begrijpen,’ vervolgde Beer zacht. ‘Ze zeggen dat je door het zuurstofgebrek in de hersenen een soort lichte trip maakt. Dan zou je heviger klaarkomen. Maar je bent toch helemaal van de wereld, hartstikke ziek als je het een ander aandoet. Ja toch? Wat wind je dan op? Dat ze dan wild wordt. Of verstrakt dan alles? Daaronder bedoel ik. Is dat het?’

‘Geen idee en weten wil ik het ook niet.’

Inmiddels had de man de douchekraan dichtgedraaid.

Beer wist dat Kars hield van een *professionele aanpak*, zoals hij het zelf noemde. In ...